

# ENTERNASYONALİZM Mİ, ÇAĞDAŞ MİSYONERLİK Mİ?

Aydınlık Dergisi, 25 Eylül 2005

Yıldırım Koç

Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi, tarihinin en büyük tehditlerini ve saldırısını yaşıyor. İşçi sınıfına yönelik saldırı, aynı zamanda Türkiye'ye yönelik de bir saldırı. Bu saldırının biçimi dönem dönem farklılık gösteriyor. Ancak saldırının ve tehditlerin kaynağı, ABD emperyalizmi ve bir devlet kurma sürecindeki AB emperyalizmi. Emperyalizmin kullandığı araçların başında ise IMF ve Dünya Bankası geliyor.

Türkiye'den TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ ve KESK'in üyesi bulunduğu Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU) 21 Eylül 2005 günü bir basın açıklaması yayımladı. Bu basın açıklamasında, Dünya Bankası'nın her yıl yayımladığı Dünya Kalkınma Raporu'nda sendikalara ilişkin olumlu değerlendirmelerin yer aldığı, bu değerlendirmelerin memnuniyetle karşılandığı belirtiliyor. ICFTU Genel Sekreteri Guy Ryder'ın şu değerlendirmesi aktarılıyor: "Raporun sendikaların olumlu toplumsal ve ekonomik rolünü tanıması ve işçilerin haklarının savunulmasından yana olması gerçeği bir ilerlemedir." (The fact that the report recognizes the positive and economic role of trade unions, and advocates defending workers' rights, is an improvement"). Diğer bir deyişle, ICFTU, emperyalistlerin az gelişmiş ülkelere saldırıda kullandığı önemli araçlardan biri olan Dünya Bankası'nın "işçilerin haklarının savunulmasından yana olduğunu" ifade ediyor.

Bu açıklamaya ilk tepkim, ICFTU nasıl olur da Dünya Bankası'nın bir raporunu övebilir, biçiminde oldu. Ancak bu tepkimin ne kadar saçma olduğunu hemen kavradım; çünkü ICFTU yıllardır Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası ile görüşmeler yaparak, bu örgütlerin politikalarının değiştirilebileceğine inanıyor (veya, gerçekte inanmasa da, ilişkiyi bu biçimde sunuyor). Dünya Bankası'nın yayımladığı 2006 Dünya Kalkınma Raporu'nda sendikaların hoşuna gidebilecek bir bölümün yer alması da, ICFTU'nun bu konudaki girişimlerinin ne kadar haklı olduğunu göstermesi açısından önem kazanıyor.

Konunun bu yanını anımsayınca, tepkimin yerini şaşkınlık aldı. ICFTU bu raporu överek, emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının ve sendikalarının politikalarını uyguladığı konusunda feci biçimde açık veriyor. Genel Sekreter Guy Ryder, uzun yıllar ICFTU'da çalıştı; ardından ILO'da görev yaptı ve Genel Sekreter Bill Jordan'ın istifa etmesi üzerine bu göreve getirildi. Çok deneyimli bir insandır. Nasıl oldu da bu kadar açık verdi, diye düşündüm.

Bugün Türkiye'de ülkemizin, ulusumuzun, işçi sınıfımızın ve sendikalarımızın karşı karşıya bulunduğu sorunların ana sorumlusu, emperyalizmin birer aleti olan IMF ve Dünya Bankası'dır. ICFTU, yıllardır bu örgütlerle görüşmektedir; ancak hiçbir sonuç alamamıştır, alamayacaktır. Bu görüşmeler, ICFTU'ya yön veren emperyalist ülke sendikalarının istekleri doğrultusunda ve çerçevesinde yapılmaktadır. ICFTU'nun 21 Eylül 2005 tarihli açıklamasında övdüğü Dünya Bankası, saldırının ana üssüdür.

Peki, diğer uluslararası sendikal örgütlerin durumu ne? Telekom özelleştirmesi yapıldı; İşkolundaki işçi ve kamu çalışanı sendikaları büyük bir mücadele verdi. Bu işkolundaki uluslararası işkolu federasyonu olan UNI'nin özelleştirme karşıtı tek bir açıklaması var mı? Yok. TÜPRAŞ özelleştirildi. Petrol-İş'in örnek bir mücadelesi sürüyor. Bu işkolundaki uluslararası işkolu federasyonu olan ICEM'in özelleştirme karşıtı bir açıklaması var mı? Yok. Erdemir (İsdemir'le birlikte) özelleştirilmeye çalışılıyor. Türk Metal eylem yapıyor, yol kesiyor. Bu işkolundaki uluslararası işkolu federasyonu olan IMF'nin (Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu) özelleştirme karşıtı bir açıklaması var mı? Yok.

Böyle dönemlerde bana hayrı dokunmayan, tam tersine Dünya Bankası'nı öven bir uluslararası sendikacılık hareketini ne yapayım? Yoksa uluslararası sendikacılık hareketinin çok büyük bölümü, enternasyonalist değil de, emperyalizmin hizmetinde çağdaş misyonerlik mi yapıyor?